

העורך והמייסד הראשון:  
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל  
ממשיכי דרכו יב"א: ב. מיכאל, חנוך מרמרי,  
קובי ניב, אפרים סידון  
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

שוכלנו — הם יודעים מה שהם עושים. ולנו, בתור עם סגולה, אסור בכלל להתוכח על זה. ולכן הכל צריך להמשיך כרגיל — לא להרהר, לא לערער — רק קדימה הסתער!

## משה, משה.

פעם, לפני עשר שנים בדיוק, בערך ב־אפריל—מאי 1973, הבטיח לנו שר־ביט־חוננו, מורנו ורבנו כי במשך עשר (10) שנים לא תהיה מילחמה.

והנה, ראו איזה פלא — אכן עברו עשר שנים תמימות ללא מילחמה, ושקט ושלווה ושלום באוהלינו למן תאריך ה־נבואה ועד עצם היום המר הזה.

וזה מה שמוכיח שוב שממשה עד משה לא קם כמשה. והמקטרגים בעת ההיא יס־תמו את הפה.



## איך לעשות את האפשרי ולהתרחק ככל האפשר מן הבלתי־אפשרי

אי־אפשר לעשות שלום עם ערבי. זה ידוע. כל ילד בישראל יודע את זה.

אבל שלום צריך. גם זה ידוע. גם את זה יודע כל ילד בישראל. אז מה עושים? פשוט מאוד — אם אי־אפשר לעשות שלום עם הערבים אז נעשה שלום עם גיבוטי ועם איי־הפסחא ועם לוקסמבורג. מה יש? זה באמת יהיה שלום אמת, יציב, נצחי, צודק, בר־קיימא, ואפילו בר־מיצווה.

וכיתתו איתיהם לחרבות ומזמרותיהם לחגיתות. אמן.

## הזיות מלחמה (ב')

מאת קובי ניב, אישם ממערב לתעלה.

### השיטה פועלת

אז זה הולך ככה — בהתחלה יש מילחמה ולאחריה יש גבול. כדי להגן על הגבול מקימים לידו ישובים וקוראים להם ישובי־ספר. אחר־כך יש מילחמה והאוייב יורה על ישובי הספר. הישובים מתארגנים וקוראים לממשלה להרחיק מהם את האוייב. הצבא כובש את מוצבי האוייב ונוצר גבול חדש. כדי להגן על הגבול החדש מקימים ישובים חדשים וקוראים להם ישובי־ספר. אחר־כך יש מילחמה והאוייב יורה על ישובי הספר. הילדים יורדים למיקלטים וההורים מתארגנים וקוראים לממשלה להרחיק את האוייב היושב להם על האף. הצבא כובש את מוצבי האוייב והגבול מורחק. כדי להגן על הגבול מקימים לידו ישובים. אחר־כך מילחמה. מיקלטים. להרחיק את הגבול. כיבוש. גבול חדש. ישובים חדשים. מיל־חמה חדשה.

### הם יודעים מה שהם עושים

תמיד ידענו שהם יודעים מה שהם עושים.

כשהיננו ילדים ידענו שההורים יודעים מה שהם עושים. בבית־הספר ידענו שהמורים יודעים מה שהם עושים. בצבא ידענו שהמפקדים יודעים מה שהם עושים. בעבודה אנו יודעים שהמנהלים יודעים מה שהם עושים.

אך מעל הכל ותמיד־תמיד ידענו, אנחנו יודעים וגם בעתיד נדע, שהמנהיגים שלנו, יהיו מי שיהיו, יודעים מה שהם עושים. המנהיגים, בכל עם, בכל תקופה ובכל מקום יודעים מה שהם עושים — קל וחומר אצלנו. שהרי אם אנחנו עם סגולה, אז המנהיגים שלנו חייבים להיות אלים, שכן אנו, הסגולים, בחרנו בהם. לא?

וגם המילחמה הזאת לא תשנה את דעתנו. הם יודעים מה שהם עושים וזהו זה. גם אם נפלנו, גם אם נפגענו, גם אם נלחמנו, גם אם



## המלחמה האחרונה

(שם זמני)

## ולמשתמטים אל תהי תקווה!

מציאותם של רבים וטובים בינינו המסרבים לתרום למילוה החובה מרצון, בנימוק האווילי שעניין זה נתון לשיקול דעתו של כל אזרח ואזרח, מאלצת את ממשלת ישראל לנקוט שורת צעדים למען יידע הציבור מי לנו ומי לצרינו.

בתוקף סמכותי הריני מכריז איפוא:

1. מי שלא תרם, או תרמה, למילוה חובה מרצון, יוטבע במיצחו, או במיצחה, „אות המשתמט" בשלושה גוונים עליונים:

- א. גוון אדום — למי שלא תרם אפילו שליש משכורתו ברוטו, ופסוקו „פוקד עוון על שילשים ועל."
- ב. גוון ירוק — למי שלא תרם לפחות חצי משכורתו ברוטו, ופסוקו „גם לי גם לך לא יהי."
- ג. גוון צהוב — לעצמאיים, ופסוקו „כי עצמאי ובשרי אתה הן לא תבוש."

2. מי שלא תרם, או תרמה למילוה הרצון מחובה או שסרב או סרבה לקבל בעיין יפה את ילדי רמת־גן שפקדו ביתו/ה בעניין תרומות, יאסר על ילדיו המכוערים לבוא בקהל הילדים שאינם תרמה מרצון או שהותרמה כהלכה, ותינתן לכל דורש הרשות להכניס להם מכות רצח, או למכרם למיסיון תמורת מזומנים שיועברו למילוה הנ"ל.

3. מי שלא יתרום מרצון, יחוייב בתרומת חובה.

יוסף־חיים שנורר

י"ר הוועד למילוה רצון — חובה.